

Ο άγιος νεομάρτυρας Νικόλαος ο εκ Μετσόβου

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Αυτός ο αθλητής του Χριστού είχε πατρίδα του το Μέτσοβο, που βρίσκεται στην Ήπειρο. Ήταν γεννημένος από γονείς ευσεβείς και, ενώ ήταν ακόμη νέος, αναχώρησε για τα Τρίκαλα και εκεί συμφώνησε για εργασία με έναν αρτοποιό, στον οποίο και δούλευε με μισθό. Και μετά από πολύν καιρό, μερικοί Αγαρηνοί άλλοτε με απάτη και υποσχέσεις και άλλοτε με φοβέρες και συκοφαντίες, τον έκαναν και αρνήθηκε αλλοίμονο! τον Χριστό. Όταν όμως ήλθε στα λογικά του, έφυγε και πήγε στην πατρίδα του και ζούσε πάλι χρι-στιανική ζωή.

Και ύστερα από πολύ καιρό, αφού φόρτωσε το άλογό του δαδί, πήγε με άλλους συμπατριώτες του στα Τρίκαλα, για να το πουλήσει και εκεί τον αναγνώρισε ένας Τούρκος κουρέας, που ήταν γείτονας με τον προαναφερθέντα αρτοποιό και, αφού τον έπιασε, τον έσερνε και τον κατηγορούσε πως αρνήθηκε την πίστη τους και έ-γινε πάλι Χριστιανός. Τότε ο Νικόλαος, επειδή φοβήθηκε, έδωσε σ' αυτόν το φορτίο του δαδιού και τον παρακαλούσε να μη τον φανερώσει. Εκείνος όμως του έλεγε, ότι εάν του έφερνε κάθε χρόνο, όσο ζούσε, από ένα φορτίο δαδί δεν θα τον φανέρωνε. Και ο Νικόλαος του υποσχέθηκε και κάθε χρόνο του πήγαινε το δαδί, σύμφωνα με την υπόσχεσή του.

Ύστερα όμως από λίγο, καθώς μετάνιωσε ο Νικόλαος για την υπόσχεση, που του έδωσε, δεν ήθελε πλέον να του δώσει το δαδί, αλλά μάλιστα αποφάσισε και να πεθάνει, για να θεραπεύσει την προη-γούμενη άρνηση του Χριστού, που έκανε και πήγε αμέσως στον πνευ-ματικό του και φανέρωσε τον σκοπό του. Εκείνος όμως τον εμπόδιζε και τον συμβούλευε να ξεχάσει αυτόν τον σκοπό, για να μη τύ-χει και δεν μπορέσει να αντέξει τα βασανιστήρια του Μαρτυρίου και υποπέσει πάλι σε δεύτερη άρνηση, λέγοντάς του, ότι το μεν πνεύμα είναι πρόθυμο, αλλά το σώμα είναι αδύνατο. Αλλά αυτός ο ευλο-γημένος παρέμενε σταθερός στην γνώμη του και έλεγε, ότι έ-χει σίγουρες τις ελπίδες του στον Κύριο, ότι θα τον δυναμώσει για να υπομείνει γενναία όλα τα παιδέματα, που θα του κάνουν για την αγάπη του και θα μείνει ασάλευτος στην πίστη του, καταπατώντας κάθε εχθρό και πολέμιο.

Βλέποντας λοιπόν ο πνευματικός τον ζήλο και την προθυμία, που είχε για το Μαρτύριο, αφού τον στήριξε με πολλές συμβουλές και ευχές, τον άφησε να φύγει. Με τέτοια λοιπόν σταθερή γνώμη και απόφαση πήγε στα Τρίκα-λα και, αφού τον συνέλαβε ο κουρέας, τον έπνιγε λέγοντας «Πού εί-ναι, άπιστε, το δαδί, που μου έταξες;». Τότε ο Νικόλαος του απαν-τούσε· «Δεν σου χρωστάω τίποτε». Τότε εκείνος, επειδή θύμωσε, φώ-ναξε μεγαλόφωνα και τον μαρτύρησε. Τότε, αφού έτρεξαν πολλοί Τούρκοι και πληροφορήθηκαν την υπόθεση, συνέλαβαν αμέσως τον ευλογημένο με πολύ θυμό και χτυπώντας τον και σπρώχνοντάς τον τόν πήγαν στο δικαστήριο και μαρτύρησαν, ότι αρνήθηκε την πίστη των Χριστιανών και δέχθηκε την δική τους. Ο Μάρτυρας όμως, όταν τον ρώτησαν αποκρίθηκε, ότι “Χριστιανός γεννήθηκα και Χριστια-νός είμαι και Χριστιανός θέλω να πεθάνω και δεν αρνούμαι ποτέ την πίστη μου με όσα μαρτυρία και αν μου κάνετε”. Και επειδή λοιπόν ού-τε με κολακείες ούτε με φοβέρες μπόρεσαν να τον φέρουν στην γνώμη τους, τον ξυλοκόπησαν αυστηρά για πολλή ώρα και έπειτα τον έρριξαν σε μία σκοτεινή φυλακή και εκεί μέσα τον παίδευαν για πολλές ημέρες με πείνα και δίψα και με άλλα διάφορα βασανιστήρια, αλλά ο Μάρτυρας τα υπέμενε όλα με ανδρεία και με μεγάλη του χαρά.

Και επειδή έμενε ασάλευτος σε όλα, τον έβγαλαν από την φυλακή και τον παρουσίασαν για δεύτερη φορά στο δικαστήριο· και πάλι κήρυξε μεγαλόφωνα τον Χριστό, πώς είναι Θεός αληθινός και αυτόν πιστεύει και δεν τον αρνείται ποτέ. Βλέποντας λοιπόν ο δικαστής το αμετάθετο της γνώμης του, πρόσταξε να ανάψουν μεγάλη πυρκαγιά στην μέση της αγοράς και να τον ρίξουν μέσα σ' αυτήν. Έτσι, αφού τον μετέφεραν στον τόπο της καταδίκης, τον έρριξαν στην πυρκαγιά, που άναψαν και εκεί όλος χαρά και δοξολογώντας τον Θεό, παρέδω-σε το πνεύμα του.

Ένας κεραμέας όμως, παρακινούμενος από ευλάβεια, πήγε στον τόπο εκείνο την νύχτα, για να βρει κάποιο μέρος από το Άγιο Λείψα-νο και βλέποντας μερικούς Αγαρηνούς, που αγρυπνούσαν και φύλα-γαν, έδωσε σ' αυτούς αρκετά αργύρια και πήρε την Αγία Κάρα του Μάρτυρα, η οποία ήταν λίγο καταστραμμένη στα μυαλά από την πυρκαγιά και, αφού πήγε στο σπίτι του, την έκρυψε μέσα στον τοίχο από τον φόβο των Τούρκων, χωρίς να το γνωρίζει κανείς άλλος από τους ανθρώπους του σπιτιού του.

Ύστερα όμως από μερικό καιρό πέθανε ο κεραμέας και έμεινε κρυμμένη η Πάντιμη Κάρα του Μάρτυ-ρα, ενώ το σπίτι εκείνο του κεραμέα το αγόρασε άλλος Χριστιανός που ονομαζόταν Μέλανδρος και κατά το βράδυ εκείνο, που τελείωσε το Μαρτύριο ο Άγιος, είδε φως, που έλαμπε στο μέρος εκείνο του τοίχου και εξ αιτίας της απορίας και του θαυμασμού του Μέλανδρου για εκείνο το φως, αποκαλύφθηκε στον ύπνο του, ότι εκεί, όπου εμφα-νίσθηκε το φως, είναι κρυμμένη η Αγία Κάρα του Μάρτυρα Νικολά-ου. Τότε, αφού χάλασε τον τοίχο και την βρήκε, θεώρησε ανάξιο τον εαυτό του να έχει στο σπίτι του έναν τέτοιο θησαυρό· γι' αυτό πήγε στο Μοναστήρι του Βαρλαάμ όπου είχε και αδελφό Μοναχό και την αφιέρωσε εκεί εις μνημόσυνο αυτού και των γονέων του.

Εκεί λοιπόν βρίσκεται θησαυρισμένη μέχρι και σήμερα αυτή η Α-γία Κάρα και καθημερινά κάνει θαύματα πέρα από κάθε έννοια. Δι-ότι μία φορά, που υπήρχε θανατικό στα Τρίκαλα και πέθαιναν κάθε ημέρα πολλοί και μόνο με την παρουσία της σταμάτησε αμέσως το θανατικό. Το ίδιο και ένα χωριό, που ονομάζεται Ντιστάτα και έπασχε το ίδιο από το θανατικό, το ελευθέρωσε. Ακόμη και τους Καλαρρύτες, που βασανίζονταν μία φορά από λοιμώδη ασθένεια, τους λύ-τρωσε αμέσως με τον παρουσία της.

Κατ' εξοχήν όμως αυτή η Αγία Κάρα διώχνει και εξαφανίζει τις ακρίδες, διαφυλάσσοντας αβλαβείς τους καρπούς τόσο πολύ, που μέ-νουν εκστατικοί και οι ίδιοι οι Τούρκοι με αυτό το θαύμα. Το οποίο δεν γίνεται μία φορά και δύο, αλλά πολλές φορές μέχρι και σήμερα. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και πάθη αθεράπευτα γιατρεύει παραδόξως και πολλά άλλα θαύματα κάνει καθημερινά, σε όποιον τόπο

και αν προσκληθεί.

Βρίσκονται δε και μερικά άλλα κομμάτια από το μαρτυρικό λείψανο του Αγίου σε διάφορους τόπους. Και στα Ιωάννινα βρίσκεται το μισό της παλάμης του χεριού του, με του οποίου τις πρεσβείες ας λυτρωθούμε και εμείς από κάθε ανάγκη και θλίψη. Αμήν.

(Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, Συναξαριστής, τ. Ε΄, Μάϊος-Ιούνιος, σ. 118-121)